

Foreldet ved utgivelse

Et av de viktigste aspektene ved det akademiske håndverket er å kunne henviser til den litteraturen man har brukt, på en korrekt måte. «Leseren skal aldri trenge å tvile på hvor et resonnement, en teori eller liknende stammer fra,» skriver Martin G. Erikson. Han er sosialpsykolog, lektor ved Högskolan i Borås og forfatter av fagboka Referera reflekterande, som kom ut i Sverige i fjor. Nå foreligger den i tilpasset utgave på norsk.

Å referere reflekterende betyr to ting for Erikson. For det første skal referansen speile – reflektere – den refererte kilden på en rettferdiggjørende og ærlig måte. For det andre skal refereringen romme en refleksjon over hvordan vi bygger opp emnet, argumentasjonen og legitimiteten gjennom valget av referanser.

Boka retter seg spesielt mot studenter. Mange strever med å få på plass komma, punktum og kursiveringer i referanselista bakerst i artikkelen. Erikson hevder at studenter ofte har et ganske dårlig bilde av hvordan referansene fungerer, hvilke formål de kan ha, og hvordan de oppleves av leseren. Derfor tar han først for seg referansenes grunnleggende funksjon – de er til nettopp for leseren. Til slutt viser han hvordan det skal henvises korrekt i norske fagartikler. Boka fremstår dermed som et nyttig referanseverk også for erfarne fagfolk som skal publisere på norsk.

Dårlig kildebruk svekker tekstens autoritet, som når den kanskje mest aktuelle kilden utelates. Gyldendal Akademisk har påført den norske oversettelsen et unødvendig handikapp. Forlaget understreker i sin baksidetekst og på egne nettsider at boka bygger på femteutgaven av amerikanske psykologforeningens publiseringsmanual (fra 2001) og fra oppdateringen om elektroniske kilder (fra 2007). Det unnlater å begrunne hvorfor boka ikke også – eller kanskje heller – henviser til den nye og sjette utgaven, som utkom i fjor, noen måneder etter Eriksons svenske originaltekst. Utelatelsen

skaper unødig usikkerhet hos leseren. Man kan jo finne på å spørre seg om boka er passé allerede ved utgivelsen. Sjansen til å gjøre boka høyaktuell ved å ta for seg de aller siste endringene har man foreløpig gitt fra seg. Aktualiteten kunne økt ytterligere om det var brukt flere norske eksempler fremfor svenske.

Det kan beroliges med at endringene i APA-systemet etter 2007 ikke er så dramatiske. De er også greit oppsummert i introduksjonskapitlet til den nye publiseringsmanualen – for øvrig en primærkilde publiserende og oppgaveskrivende psykologer vil ha nytte av å konsultere under skrivingen.

APA-revisjonen og Eriksons skandinaviske tilretteleggelse ligger til grunn for en mindre oppdatering av Tidsskriftets formelle retningslinjer for manuskriptforfattere (følg med på www.psykologtidsskriftet.no). Blant annet skal den såkalte DOI-koden, når den foreligger, fra og med høsten oppgis i alle referanser. DOI betyr Digital Object Identifier og gir en unik adresse til dokumentet.

Pål Johan Karlsen